U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **D. B.**, zast. JUDr. Uljanou Bondarevskou Kurivčakovou, advokátkou se sídlem Pařížská 127/20, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 6. 2021, č. j. CPR-5001-3/ČJ-2021-930310-V217, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 8. 2021, č. j. 13 A 16/2021 - 31,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené zástupkyni JUDr. Uljaně Bondarevské Kurivčakové, advokátce se sídlem Pařížská 127/20, Praha 1, **se nepřiznává** odměna za zastupování.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ze dne 23. 11. 2020, č. j. KRPA-299398-11/ČJ-2020-000022-SV, rozhodla Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), o správním vyhoštění žalobce s dobou, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 rok. V záhlaví citovaným rozhodnutím žalovaná částečně změnila rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, a to v délce trvání doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států, z 1 roku na 6 měsíců. Ve zbylé části rozhodnutí potvrdila.

[2] Městský soud v Praze shora uvedeným rozsudkem žalobu proti rozhodnutí žalované zamítl. Neshledal důvodnou námitku, že by správní orgány zjistily nesprávně skutkový stav věci. Nesouhlasil ani s tím, že by pochybily, pokud uložily žalobci správní

vyhoštění, namísto toho, aby rozhodly o povinnosti opustit území členských států Evropské unie podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Správní vyhoštění považoval za přiměřené i z hlediska možného zásahu do rodinného a soukromého života žalobce. Poukázal na to, že žalobce v době rozhodování správního orgánu prvního stupně neuvedl, že by měl na území České republiky nějaké vztahy. Skutečnost, že zde má přítelkyni, uvedl až po tom, co mu bylo uloženo správní vyhoštění, tedy v době, kdy oba věděli, že zde pobývá nelegálně, a že je jejich vztah od počátku nejistý; konstatoval, že v době rozhodování žalované nemohl být vztah žalobce a jeho přítelkyně označen jako dlouhodobý vztah vysoké intenzity. K tomu odkázal na četnou judikaturu Nejvyššího správního soudu a také Evropského soudu pro lidská práva. Provedení důkazů, které navrhoval žalobce, nebylo pro uvedené nezbytné. Správní vyhoštění v délce trvání 6 měsíců nepovažoval ze shrnutých důvodů za nepřiměřené.

II. Argumenty kasační stížnosti a vyjádření žalované

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[4] Stěžovatel namítal, že ve správním řízení i v řízení před městským soudem předložil dostatek důkazů prokazujících, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Uložené správní vyhoštění bylo dle něj zcela nepřiměřené, neboť zasáhlo do jeho soukromého a rodinného života. Svůj vztah s partnerkou doložil celou řadou důkazů. Navrhoval mj. její výslech, avšak správní orgány ani městský soud tomuto požadavku nevyhověly a nezjistily proto skutkový stav dostatečně. Poukázal na to, že nebyl respektován jeho rodinný a soukromý život ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992).

[5] Uvedl, že v současné chvíli pobývá na území České republiky víc než rok, má zde partnerku a žije s její rodinou. Správní orgány ani městský soud nepřihlédly ke specifickým okolnostem věci. Poukázal i na skutečnost, že požádal o vydání povolení k přechodnému pobytu podle § 87b zákona o pobytu cizinců. Spolu s kasační stížnosti požádal o přiznání odkladného účinku.

[6] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na své vyjádření k žalobě. Ve svém postupu a závěrech neshledala pochybení a plně souhlasila s názorem městského soudu vysloveným v napadeném rozsudku.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[7] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[8] Následně se zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, jinak by ji odmítl jako nepřijatelnou (§ 104a odst. 1 s. ř. s. a čl. II zákona č. 77/2021 Sb.). K novelizaci soudního řádu správního v otázce

přijatelnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud vyjádřil ve své judikatuře opakovaně a pro úplnost na ni na tomto místě pouze odkazuje (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2021, č. j. 1 As 124/2021 - 28, nebo usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, č. 4170/2021 Sb. NSS).

[9] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[10] Ze správního spisu vyplynulo, že stěžovatel přicestoval na území České republiky dne 22. 10. 2020. Přijel za prací, ale špatně spočítal dobu svého povoleného pobytu. Byl si vědom toho, že zde pobývá neoprávněně. Částečně žil z úspor, které měl ze Srbska, a na území České republiky pracoval jako pomocná síla na stavbě. V pohovoru před správním orgánem prvního stupně dále uvedl, že na území České republiky nemá žádné příbuzné a nemá zde ani nikoho, vůči komu by mělo vycestování působit jako nepřiměřený zásah do soukromého či rodinného života. Společnou domácnost s nikým nesdílí. Uvedl také, že jeho vycestování nic nebrání, na území České republiky zůstat nechtěl a naopak měl v úmyslu vycestovat dobrovolně. V řízení před žalovanou pak uvedl, že má na území České republiky přítelkyni, s níž sdílí společnou domácnost, což v řízení o žalobě následně doložil i jejím čestným prohlášením. Z něj mimo jiné vyplynulo to, že se setkali v lednu roku 2021 a že stěžovatel žije s ní, její dcerou, tetou a babičkou ve společné domácnosti, kde vypomáhá.

[11] Argumentace stěžovatele uplatněná v žalobě i kasační stížnosti směřovala k nesprávnému posouzení toho, že na území České republiky má s občankou Evropské unie trvalý partnerský vztah, který není manželstvím, a žije s ní ve společné domácnosti. Judikatura Nejvyššího správního soudu opakovaně dovodila, že aby mohl být cizinec považován za rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců [dnes § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců] musí splňovat dvě podmínky - musí mít s občanem Evropské unie trvalý partnerský vztah, který není manželstvím, a musí s ním žít ve společné domácnosti. Obě tyto podmínky musí být splněny kumulativně. Pojem „rodinný příslušník“ je obecně nutno vykládat úzce jako vztahy obdobné vztahům rodinným jako třeba vztah rodiče – děti, prarodiče – děti či vztahy, které se těmto vztahům podobají (srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2010, č. j. 5 As 6/2010 - 63, publ. pod č. 2094/2010 Sb. NSS, nebo rozsudek ze dne 25. 9. 2013, č. j. 6 As 30/2013 - 42). Břemeno tvrzení i důkazní ohledně obou podmínek leží na cizinci (srov. např. rozsudky ze dne 5. 1. 2011, č. j. 1 As 109/2010 - 76, ze dne 17. 9. 2015, č. j. 4 Azs 151/2015 - 35, ze dne 6. 10. 2016, č. j. 7 Azs 75/2016 - 37). Nejvyšší správní soud pak dále konstatoval, že trvalost partnerského vztahu je možné dovodit především ze samotné délky vztahu, z jeho předpokládatelného budoucího vývoje a vůle partnerů ve vztahu setrvat. Při zkoumání trvalosti vztahu, resp. jeho hloubky, je pak třeba trvat na tom, aby mezi sebou partneři měli dlouhodobou úzkou citovou a jinou vazbu obdobnou vazbám v rodinných vztazích, zejména v manželství nebo registrovaném partnerství (srov. k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2016, č. j. 6 Azs 282/2015 - 27). Rovněž k problematice vztahů založených až v průběhu řízení o správním vyhoštění se Nejvyšší správní soud vyjádřil opakovaně (srov. např. rozsudek ze dne 7. 1. 2021, č. j. 8 Azs 228/2020 - 32).

[12] Městský soud při posouzení této námitky ve shodě se správními orgány vyšel ze skutečnosti, že stěžovatelův vztah vznikl až po vydání rozhodnutí o správním vyhoštění správním orgánem prvního stupně, přičemž trval pouze od ledna roku 2021. V době rozhodování správních orgánů tak nemohlo jít o dlouhotrvající vztah vysoké intenzity, jak je vymezeno shora. Nejvyšší správní soud neshledal, že by se městský soud odchýlil od ustálené judikatury, která je pro demonstraci uvedena výše. Neshledal ani žádné jiné zásadní pochybení městského soudu, které by odůvodňovalo přijetí kasační stížnosti k meritornímu projednání.

IV. Závěr a náklady řízení

[13] Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání a konstatuje, že jsou naplněny podmínky § 104a s. ř. s., jak je již shora uvedeno. Kasační stížnost pro uvedené shledal nepřijatelnou a odmítl ji. Nejvyšší správní soud nerozhodoval o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť o kasační stížnosti rozhodl bez zbytečného odkladu po nezbytném poučení účastníků a učinění dalších úkonů.

[14] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1, větou první, s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, část III. 4.). Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, která by jinak měla právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nevznikly. Žádný z účastníků proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[15] Nejvyšší správní soud ustanovil usnesením ze dne 12. 11. 2021, č. j. 9 Azs 213/2021 - 33, stěžovateli zástupkyní pro řízení o kasační stížnosti JUDr. Uljanu Bondarevskou Kurivčakovou, advokátku se sídlem Pařížská 127/20, Praha 1. Ustanovené zástupkyni nepřiznal odměnu za zastupování, neboť v řízení neučinila žádný úkon. Podaná kasační stížnost ze dne 17. 9. 2021 obsahovala důvody i petit, a byla proto projednatelná bez dalšího. Zástupkyně ani nedoložila, že by uskutečnila poradu se stěžovatelem. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku III. tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. prosince 2021

JUDr. Radan Malík
předseda senátu